

Eliain Buitink

Een houten wrok

Mijn vader beloofde mij dat hij niet zou veranderen, niet nadat mijn moeder was vertrokken, niet als hij alleen was en niet wanneer hij een minnares zou vinden. Zijn baard groeide, wat het eerste teken was van zijn leugen. Want een uitgegroeide baard staat gelijk aan nalatigheid. Mijn vader stopte met de was doen, de hond werd vergeten en ik concludeerde dat hij zelfs mij vergat. Hij kwam op een avond thuis met een vrouw aan zijn hand. Toen hij mij tegemoet liep in de gang stopte hij abrupt en stamelde:

“Ah natuurlijk, jij zou om acht uur thuis zijn.”

Ik nam niet de moeite om te antwoorden en knikte alleen maar. Hij zuchtte en verborg tevergeefs de vrouw achter zijn rug, van wie ik het parfum al had opgemerkt voordat de deur open ging. Hij verplaatste zijn gewicht ongemakkelijk van de ene naar de andere voet en schraapte zijn keel.

‘Dus, je blijft vanavond thuis?’ vroeg mijn vader.

Ik knikte nogmaals. Zijn ogen flitsten met een vleugje teleurstelling naar de vrouw met de rode lippen. Ze droeg een grijze top met een v-hals, die haar schouders breed maakte. Die avond vertrok de vrouw niet langer dan vijf minuten na het gesprek. Mijn vader praatte acht dagen niet met mij. Tot de volgende keer dat hij de vrouw langs bracht.

Ik had altijd al een wrok tegen de vrouwen in mijn leven. Op elfjarige leeftijd was mijn enige vriendin een bruinharig meisje. Ze was van mijn leeftijd, misschien iets jonger en sprak na schooltijd soms met mij af. Het was niet omdat ik haar leuk vond, maar omdat mijn vader het belang van een goede invloed probeerde over te brengen. Hij zag vriendschappen als een kans voor persoonlijke groei en dwong mij haar minstens eens in de twee weken te zien. Het meisje en ik waren tegenpolen. Ze was stil en zocht geen confrontatie, deed haar huiswerk en speelde ingetogen. Het was slechts een kwestie van tijd voordat ik ruzie met haar zou krijgen. Op een dag, toen we bij mij thuis aan het spelen waren, zag ik het meisje een speeltje in haar zak stoppen. In de veronderstelling dat ze het terug zou leggen voordat ze vertrok, zei ik niets tegen haar. Maar terwijl ze bij de deurpost stond te wachten op de auto van haar ouders, vertelde ik het aan mijn vader. Hij liet haar haar zakken leegmaken. Er werd een kleine houten popje onthuld en ze werd nooit meer uitgenodigd.

Na deze enkele vriendschap heb ik nooit meer een nieuwe gekregen. Mijn sociale interacties bestonden uit gedwongen situaties: school, familie verjaardagen en thuis met mijn vader. Dat deze vrouw nu in het leven van mijn vader kwam, de deurmat vertrappelde die ik zo zorgvuldig had neergelegd en uit de theekopjes dronk die ik 's avonds schoonmaakte, riep een intense woede in mij op. Ik had haar in ieder geval niet nodig en diep van binnen wist ik dat mijn vader dat ook niet had, dus waarom kon hij niet alleen blijven, net als ik?

“Ik vind het zo lief dat je zoveel voor je vader doet”, zei de vrouw toen ze een weekend bij ons overnachtte.

Ik wist dat er meer achter haar verklaring zat, dus wachtte ik met mijn antwoord. Ze staarde me even aan, maar ik wilde haar niet de voldoening van oogcontact geven. Ze draaide de ringen om haar vingers terwijl ze door praatte:

"Maar als ik hier ben, kun je gewoon achterover leunen, ik kan voor ons drieën koken of bijvoorbeeld de afwas doen."

Ik keek haar argwanend aan, wat zou zij daar uit halen? Dit zou heel goed een poging kunnen zijn om mijn vader afhankelijk van haar te maken. Terwijl haar ogen in mijn gezichtsuitdrukking op zoek waren naar een antwoord, besepte ik dat het veroorzaken van een confrontatie waarin mijn haat werd onthuld, niets zou oplossen. Dus ik deed het tegenovergestelde, ik ging op haar aanbod in, wat haar tevreden deed grijnzen. Ik wed dat ze dacht dat haar plan werkte.

Ik had gehoopt dat het langer zou duren voordat ze terug zou zijn, maar de volgende woensdag stond ze in mijn gang met een volle boodschappentas en haar onderscheidende glimlach.

“Ik dacht dat het misschien leuk zou zijn als we na het eten samen een film zouden kijken.” stelde de vrouw voor, terwijl ze alle ingrediënten netjes op het aanrecht legde, *mijn aanrecht*. Ik knikte langzaam.

“Top, ik ga nu beginnen met koken. Je vader is over een half uur thuis.” zei ze enthousiast. Ik keek haar aandachtig aan terwijl ze het avondeten kookte, hoe kon iemand zo doelbewust bewegen? Het feit dat ze iets van plan was, was duidelijk: de vrouw vleide mijn vader alsof hij een geheim fortuin bezat. Wat hij niet had. Was haar enige bedoeling dan om ons leven te verpesten?

“Als je wilt, mag je helpen” zei de vrouw die nu een schort droeg.

Het was een drastisch contrast met haar doorgaans formele kleding. Het maakte de vrouw menselijker, wat duidelijk nog een tactiek van haar was. Ik schudde mijn hoofd en liep naar de woonkamer.

Toen de geuren uit de keuken de hele woonkamer begonnen over te nemen, kwam mijn vader thuis. Hij wierp niet eens een blik op mij terwijl hij, nog voor zijn jas op te hangen, naar de keuken liep. Na een kwartier hoorde ik de vrouw vanuit de keuken roepen:

“Wil je alsjeblieft het eten op tafel zetten?”

Ik liep naar de keuken en vroeg me af waarom ze het niet zelf zou doen, totdat ik haar bij de oven zag staan. Ze haalde er iets uit dat leek op focacciabrood. Ze had de soep al over drie kommen verdeeld en netjes op een dienblad gezet. Ik pakte het woordeloos op en nam het mee naar de andere kamer, waar onze relatief kleine tafel stond.

Het avondeten kwam en ging zonder problemen. Mijn vader, die in beslag werd genomen door de vrouw en haar *‘geweldige kookkunsten’*, waarover hij de behoefte voelde om meerdere keren complimenten te geven, keek geen moment naar me. Toen we na het eten in de woonkamer zaten begon mijn vader plotseling luid te hoesten.

“Ik zal wat water voor je halen.” zei de vrouw met een vleugje paniek in haar stem.

“Wat zat er in die soep?” riep mijn vader tussen het hoesten door, terwijl hij aan zijn keel begon te krabben.

De vrouw riep een onsamenvangende lijst van ingrediënten uit de keuken, voordat ze terugkwam met een glas water. Mijn vader kwam tot de conclusie dat het niet aan de soep kon liggen, aangezien hij voor geen van de genoemde ingrediënten allergisch was. Misschien zou hij na moeten gaan wat die ‘*vernieuwende smaak*’ was die hij had geproefd. Ik stelde voor dat hij voor de zekerheid een allergietablet kon nemen. Hij volgde mijn advies op waarna de rust binnen twintig minuten terugkeerde. Het hoesten van mijn vader nam af en de roodheid op zijn gekraste keel trok weg. De avond ging verder alsof er niets was gebeurd en ze vertrok pas op vrijdag.

De weken erna zou ik meermaals plannen bedenken om de twee tegen elkaar op te zetten, maar de vrouw was veel veerkrachtiger dan mijn jeugdvriendin en ging vlekkeloos met elke situatie om. Ik liet haar telefoon midden in de nacht afgaan, waardoor mijn vader wakker werd; verspreidde haar spullen overal, waar mijn vader vervolgens over struikelde en verwijderde afspraken met hem uit haar agenda, waardoor ze niet op kwam dagen. Maar deze kleine belemmeringen dreven hen verwarrend genoeg niet uit elkaar, integendeel, ze werden ieder weekend hechter. Ik voelde me machteloos, omdat ik wist dat iets met meer impact de ware dader zou onthullen.

Achteraf gezien had ik eerder moeten beseffen dat, wat ik ook zou doen of hoe duidelijk ik mijn haat ook zou laten merken, ze niet zou vertrekken. Misschien haat ik de vrouw nog meer met elke fout die ik haar laat maken en die mijn vader accepteert. Ze zal blijven, maar de vrouw heeft mijn vader niet verdiend.

Hij zal broodjes voor haar gaan maken als we een lange dag weggaan. De vrouw zal haar tandenborstel- en schoenen naast die van ons mogen zetten. Tijdens kerst zit haar lootje tussen de briefjes van de rest van mijn familie. Om nog niet te spreken over de avonden waarin ze met hun tweeën uit eten zullen gaan, waar ik mijn vader eerder voor mij alleen had. De vrouw zal haar wortelen planten onder de vloeren van ons huis, om nooit meer weg te gaan.

Met elke voorbijgaande dag groeide mijn wanhoop. Wat moet er gebeuren om mijn vader weer alleen van mij te maken? Het wegdrijven van mensen was nog nooit zo moeilijk. In het verleden was een opgezette diefstal al genoeg. *De jas van de vrouw hangt over de stoffen eetkamer stoel* - realiseer ik me opeens. Ik zal elke doos op zolder moeten doorzoeken om het houten popje te vinden, maar dat zal het waard zijn, zodra ik ook haar diefstal bij de deurpost onthul.

@ Eliaine Buitink, november 2023.

Mijn naam is Eliaine Buitink, dit is geen pseudoniem, ook al hoor ik wel vaak verschillende variaties op mijn voornaam. Ik ben geboren in 2005. Op dit moment zit ik in het vijfde jaar VWO, na mijn havo-diploma afgelopen lente te hebben behaald. Geen van mijn werken zijn eerder gepubliceerd, wel plaats ik gedichten op mijn tiktok pagina: _eliaine. Op dit moment heb ik geen favoriet boek of genre, maar probeer ik zoveel mogelijk thema's en stijlen te lezen. Ik ben optimistisch dat ik binnenkort een favoriet zal krijgen. Ik schrijf nu ongeveer drie jaar en focus me voornamelijk op korte verhalen en gedichten.